

Padesátá čtvrtá

313

Na celé... velké... lodi. Bára věděla, že cruiser nebude žádná minikocábka, a viděla samozřejmě fotografie na internetu, ale tohle monstrum opásané nekonečnou řadou záchranných člunů?

Slovo „obrovitý“ získalo nový význam, přinejmenším v její hlavě. Byl to plovoucí hrad, fakticky, nebo spíš velkoměsto. Bára se zapoměla, stála na molu a koukala s otevřenou pusou. Tedy, proč tu není taťka? Ten by řekl něco chytrého, a ne takové klišé. Tak nebo onak, Bára už věřila, že takovéhle plavidlo hravě zvládne až 12 metrů vysoké vlny a skoro nikdy se nehoupe.

A jako by nestačilo, že koukala jako telátko na nová vrátka, musel kolem ní po sluncem rozpáleném betonu zrovna projít ten kluk, ten Francouz, kterému šlápla na achilovku, a pobaveně se po ní ohlédnout. Bára se rozhodla, že se jí ta drzost netýká. Tahle loď byla natolik velká, že ho za týden patrně ani nepotká. Tak honem mobil a udělat pár fotek té obludy alespoň za chůze. Kolik lidí tohle monstrum spolyká?

Hosteska se na Báru usmála a promluvila na ni anglicky. Báru potěšilo, že se patrně přestala tvářit jako vytřeštěné ucho, ale pak si uvědomila, že má na tričku napsáno *Hillsdale Junior High School*, což bylo jméno její americké školy. Je tu za Američanku, ani si to neuvědomila...

Vstupní hala byla obrovská a přímo uprostřed visela obří kostra kytovce.

„Jsou ve Středozemním moři malé, nebo velké velryby?“ zeptala se Midi a s očima navrch hlavy zírала na vznášející se kostru.

„Střední, cos myslela?“ zasmála se Bára. Hosteska už si je odškrtila v počítači jako naloděné, ale Kadenza pořád nikde. Bára se na ni zeptala fialové paní, která se mezitím představila jako Krista, ale ta jí vůbec neodpověděla. Patrně se ještě nevzpamatovala z čekání ve frontě na terminálu a z toho, že Maxi obratem ztratila palubenku a musely se proti proudu vracet pro novou. Po delší komplikované konverzaci se palubenka našla v batůžku.

„Já mám mochomůrku a ty čtyřlístek,“ studovala Maxi palubky, jako by ještě před minutou nenatahovala. „Co to znamená?“

„Že nemáte kajutu na stejné chodbě,“ odsekla Krista.

„Ale to nejde,“ ohradila se Maxi. „My bydlíme s Bárrou.“

„Vy bydlíte se mnou a žádné další komplikace,“ uzavřela Krista.

Najednou, kde se vzala, tu se vzala, jako by se vynořila z podlahy, stála vedle nich Bářina spolubydlící.

„Představ si,“ sdělila Kadenza Báře, jako by Krista s holčičkami byly jenom vzduch, „že zavazadla budeme mít až večer. A já nemám v příručním kufru plavky ani krém na opalování.“

Bára byla naopak ráda, že se prozatím nemusí vybalováním zabývat. Nemohla se dočkat, až si půjdou prohlédnout loď. Ani by jí nevadilo, kdyby se jim při hledání kajuty podařilo zabloudit. Ale mapka, kterou dostala na terminálu, i sympatický lodní stevard je vedli neomylně a po dvou výtazích a pochodu třemi chodbami stály u dveří svého přechodného domova.

„Já nechci 313,“ vyprskla na mahagonově nablýskané dveře Kadenza.

„Vždyť je to hezké symetrické číslo,“ snažila se ji utěšit Bára. Ale Kadenza ani nevysvětlila, proč jí tři sta třináctka vadí.

„Řekni mu, že chceme jinou kajutu,“ poručila Báře, zatímco stevard odemykal kartou dveře.

„Prosím tě, proč?“ podivila se Bára. „To není jen tak, kabiny jsou předem zamluvené a přidělené.“

„Vyměnit se to snad dá, ne?“ nechápala Kadenza. Nebo nechtěla chápat, protože to jí přece muselo být jasné, že nová kajuta není jen tak.

Bára neodpověděla a vešla dovnitř. Takhle si tedy první příchod do nového prostoru nepředstavovala. Kabina byla malá, to ano, ale na